

De gesprekken met de spelergroep rond de nieuwe voorstelling voor 2010 hebben niet geleid tot een eenduidig idee of een afgelijnd verhaal. Geen enkel voorstel kreeg de ganse groep achter zich. Voorstellen waren erg uiteenlopend en ieder bleef zijn eigen voorstellen verdedigen. Dit bracht ons bij het idee om alles samen te brengen en de chaos ervan de leidraad te laten zijn voor de voorstelling. Chaos als creatieve drijfveer.

Een vrouw met een paraplu, en het regent niet.

Wat krijgen we nu ?

Waarom die rare hoedjes ?

De gewonde soldaat.

Een verpleegster kust de zieken wakker.

Iemand sterft; binnen wordt er gelachen.

Oorlog – onmin – ruzie.

Dit is de hel.

Onze eigen kleine oorlog.

Dromen om er niet te hoeven aan denken.

Mensen verdwalen in hun eigen gedachten. Ontheemd en bedreigd.

Kinderen koesteren uitgerafelde poppen in de regen. Wie zegt hen wat ze moeten doen ?

Is er een dokter in de zaal ?

4 soldaten dansen het podium op en ontmoeten de blinde generaal. Hij weet niet wat hij wil.

Roepen en luid zingen. Marcheren.

Soldaten met rare hoedjes. Ze bidden. Ze dansen. Ballet. Trutten.

Wat krijgen we nu ?

Voel jij dat ook ?

In de groezelige anti – sfeer contrasteert een gefragmenteerd liefdesverhaal. In stukjes. Als het even kan.

Een fles. Plastiek zakken. Papieren hoedjes. Kartonnen dozen.

Foute dingen in een fout toneelstuk.

Mensen met een verstandelijke handicap verkennen eigen onrust en emoties bij de ervaring te werken in een chaotisch geheel.

Oorlog, onmin, discussies, ideeën die naar voor werden gebracht tijdens de zoektocht naar een thema kan de kapstok zijn waaraan de andere ideeën kunnen worden opgehangen of die er sterk mee gaan contrasteren.

De acteurs hebben het over afstand, mekaar niet verstaan en de anderen als rare mensen zien. Zij zien beelden over raar volk in rare kleren. Zij hebben het over wat mag en wat niet, wat kan en wat niet, als mensen elkaar ontmoeten. Over spotten en tegenspreken. Over elkaar niet willen zien, niet willen horen. Niet kunnen horen.

Vanuit de concrete ervaring van chaos, verhaalloos op het podium, zal de groep acteurs bouwen aan de voorstelling, op zoek naar een eigen verhaal, een eigen plaats in een chaotisch geheel. Zoeken waar ieder thuishoort: op een plaats, in een beweging, het moment van een steeds terugkomende flard tekst, een geheime emotie. Een eigen plek in een vreemde omgeving.

Tekst en beweging worden door acteurs tijdens improvisaties uitgeprobeerd en vastgelegd en maken een wezenlijk deel uit van de structuur, de inhoud en de dragende emotionele ondertoon van de voorstelling. De maximale betrokkenheid van de acteurs in het schrijven van het stuk en het regieconcept heeft voor gevolg dat de hoeveelheid tekst die tijdens de voorstelling zal gebruikt worden beperkt blijft, gerelateerd aan de verbale mogelijkheden van de acteurs. Iedere zin, ieder stuk tekst zal daarom in de voorstelling zijn eigen intrinsieke waarde hebben en voor iedere acteur een welomschreven betekenis.

Dit geldt ook voor de bewegingsscènes: de kracht van de beweging schuilt in de spontane stilerings die de acteurs tijdens de improvisaties zullen uitwerken in hun zoeken naar de essentie van hun beleving. Aan het publiek om zich daarin thuis te voelen.

Tijdens de voorbereidende improvisaties, het opbouwen van het stuk en de repetities wordt in gedachten gehouden dat elke beweging, elke flard tekst of scène een dubbele beleving in zich houdt: de veiligheid van de eigen plek en de onzekerheid van een ongrijpbare chaotische wereld eromheen.

In gesprekken met de groep, werd gezocht naar een aantal concrete ideeën om improvisaties mee op te bouwen en scènes uit te kunnen werken.

Dit is de start:

- Ontmoeting tussen personen die elkaar niet verstaan.
- Een fysiek gevecht
- Plagen en uitlachen
- Ritmische geluiden
- Tekstscène rond de ervaring van chaos
- Eerst stil in jezelf zingen en daarna altijd maar luider en luider
- Iedereen loopt weg van elkaar.
- Kijk ik of kijk ik niet naar de ander.
- Lachen als het niet moet.
- Vrouwen en mannen onder elkaar en tegen elkaar.
- Veel voorwerpen op het podium en daar je weg in verliezen.
- Iemand wil altijd opnieuw zijn verhaal vertellen, maar niemand luistert.
- Bij iemand gaan staan om niet alleen te zijn.
- Allemaal tegelijk door elkaar praten en niemand verstaan.
- Spreken in het dialect en in andere talen.
- Een oude mens heeft hulp nodig.
- Kledingstukken uitdoen en terug aandoen.
- Een verhaaltje of een mopje vertellen en niemand lacht
- Sterven.

Dramatische vormgeving

Omwillen van de veelheid aan verschillende ideeën, het chaotische thema, en de fragmentarische aanpak om die chaos te kunnen realiseren wordt de vormgeving, het thema getrouw: chaotisch.

Een paar ideeën, die nu al leven.

'En wat krijgen we nu?' wordt waarschijnlijk een intimistische collagevoorstelling in een black box, een bijna – dansvoorstelling, met beweging en klanken en flarden tekst, die technisch sterk ondersteund wordt qua licht en geluid.

Er wordt gezocht naar contrasten tussen extreem trage achtergrondbeweging met tableaux vivants en snelle beweging op de voorgrond.

Bewegingen worden essentieel door de stilerings tot bijna - opwarmingsoefeningen.

Gesproken taal kan direct naar het publiek en creëert een bevreemdende betrokkenheid van de toeschouwer.

Bij stiltes en pauzes wordt het publiek ook rechtstreeks vragend aangekeken: onvoorwaardelijke betrokkenheid.

De chaos in het hoofd van de acteur wordt uitvergroot tot chaos op het podium.

Teksten: slagzinnen, spotten, tegenspreken, gore moppen, vals zingen, dialect, Frans, Duits, Engels... verwarring.

Emoties worden geënt op overgangen en vertraagde beelden.

Plastiek zakken op het podium zorgen voor voortdurende bijgeluiden

Vanuit improvisaties en samenspel rond chaos en hoe acteurs elkaar daarin vinden gaat Tartaar in 'Wat krijgen we nu ?' op zoek naar totale kwetsbaarheid in de verstilde beweging van de emotie. De acteurs creëren. Vanuit hun verscheidenheid zoeken zij een gemeenschappelijk verhaal van versmelten en afstoten. Ze zoeken elkaar. Ontmoeting. Vinden of niet vinden. Lotgenoten van elkaars angsten, illusies en beperkingen. Zij gaan op zoek met de naïviteit en authenticiteit van de zuivere en pure communicatie van acteurs met een verstandelijke handicap in een waarachtige voorstelling, die tijdloos reflecteert over macht en onmacht, confrontatie en vlucht, verantwoordelijkheid en lege dozen.

Een collage van scènes, die kan leiden tot een kluwen van absurditeit, waarbinnen het collectief van acteurs, regie en techniek op zoek gaat naar de eigen onvolkomenheid en die toont op de meest kwetsbare manier. Op een podium. Voor een publiek.